

»O, ti nesnaga nesnažna, bom ti pomagala, da ne boš kričal in zijal tam gori kakor Turek in mi budil mojega malega, mojega majčkenega picka nedolžnega, ti grdobal!«

Tako se je jezila, ko ni vedela, kako je vsa stvar.

Zjutraj je ukazala možu:

»Pojši, vjemi petelina, to kanaljo, vzemi bavto in mu odsekaj na tnalu na tistile stolici glavo!«

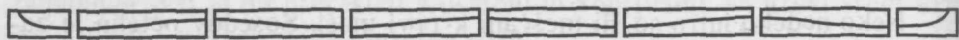
On se je začudil in vprašal:

»Kaj da tako hitro? Ali ima kiko v grlu?«

»Dete mi budi ponoči iz spanja!«

»Tisto pa že, tisto,« je rekel in šel.

Drugo noč ni bilo petelina več na turškem kostanju in tudi pel ni, a dete je vseeno jokalo kot sodni dan. Zagorčevka pa je sodni dan zaspala — dete je bilo v jutru mrtvo, pravijo, da se je razčesnilo.

H.:

Naš angelček je umrl.

aš angelček je umrl, ni ga več...

Pred dnevi je še imel rdeča ličeca, se je še smejal, pel, klical: Ate, ate, ate, mama, mama! Božal nas je, pa končno — udaril. In če smo ga nato pogledali, je sklenil ročice in se miže smejal. Pa je videl ročice in je segel po njih. In ko jih je dobil, je zakihnil.

Naš angelček je umrl in ni ga več...

Ličeca so mu jela bledeti, redkeje se je zasmejal, redkeje pel, redkeje klical ateja in mamó. Nič več nas ni božal, še manj udaril. Ročice ga niso več mikale.

Hud veter mu je škodoval, dasi je bil dobro zavit. Otekel je v vratu, ni mogel več požirati. Le enkrat je še zaklical »papo« in še z ročicami hlastnil po njej. Vedno težje je sopol.

V zadnjih trenutkih je ležal v maminih rokah. Z objokanimi očmi ga je gledala. Naša Pavlinca pa ni več tega videla. In z mamó smo jokali mi, okolo stoječi.

Lažje je dihal naš angelček, mamica ga je položila v posteljico.

Ročice in nožice so mu postajale mrzle, le redko je še dihal in izdihnil.

Naš angelček je umrl, ni ga več...

V jutro sta se mu oglasila zvončka. Bele deklice so ga obiskovale; bilo je na dan sv. Rešnjega telesa. V žalosti je ležala hiša, ko je bilo zunaj veselo. Pa tolaži nas misel, da je naš angelček pri Onem, ki smo ga ta dan prav posebno čistili.

